

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 111

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 16/10/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng tu, chào mọi người! Mời xem đoạn thứ 48 của Cảm Ứng Thiên, quyển ba Vựng Biên:

Khinh miệt thiên dân, nhiễu loạn quốc chánh.

輕蔑天民。擾亂國政。

Khinh miệt muôn dân, nhiễu loạn quốc chánh.

Đây là điều ác thứ tư của người làm quan. Trong phần chú giải nói rất hay: “*Mệnh của trời, chủ yếu là ở lòng dân, phạm là muôn dân thì đều là con đỏ của thượng đế, nên gọi là thiên dân (dân của trời). Trời hết mực thương yêu dân vậy.*” Những câu nói này chúng ta phải thường xuyên đọc tụng, thường xuyên để ở trong tâm. Trong Phật pháp, mối quan hệ giữa chúng ta với hết thảy chúng sanh được nói thấu triệt hơn, đạo lý này người xưa hiểu rất rõ ràng, chúng ta thường nghe câu nói là: “Mình vì mọi người, mọi người vì mình”, ta và người là một, đều cùng pháp thân. Nhà Phật gọi là pháp thân, nghĩa là cùng với tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới là một thể, ta và người là một thể. Hay nói cách khác, nếu chúng ta xem thường người khác thì chính là xem thường chính mình, tôn trọng người khác là tôn trọng mình, phải hiểu đạo lý này, đây là chân tướng sự thật.

Con người không thể không có tôn nghiêm, tôn nghiêm này kiến lập từ đâu? Tôn nghiêm chính là tôn trọng người khác, tôn nghiêm không phải là tự cao tự đại, như vậy thì sai rồi. Tự cho mình đúng, tự cao tự đại, khinh thường người khác, thật ra là phá hoại nghiêm trọng tôn nghiêm của chính mình. Một người mà nơi nào cũng khiến người khác khiếp sợ họ thì người này xem như xong rồi, nếu như một người nơi nơi đều nhận được sự tôn kính của người khác thì người đó thành công. Sự tôn kính từ đâu mà đến? Tuyệt đối không phải từ việc tác oai tác quái mà được, đều là từ sự chân thành tôn trọng người khác mà được. Người xưa hay nói: “Kính người thì thường được người kính.” Bạn không kính người thì người ta làm sao tôn trọng bạn? Nếu đắc tội với tất cả chúng sanh, dù hữu ý hay vô ý thì hậu quả vẫn là vô cùng. Những đạo lý này nói ra chúng ta đều có thể lý

giải, cũng có thể tiếp nhận, nhưng trong đời sống, khi đối nhân xử thế tiếp vật vẫn tái phạm lỗi cũ, nguyên nhân do đâu? Do chưa hiểu thấu triệt, chưa đủ triệt để, khi cảnh giới hiện tiền thì chính mình không chuyển lại được. Điều này phải biết, phải học! Hiện nay chúng ta cầu học, chính là lời người xưa nói “mất bò mới lo làm chuồng”. Lúc nhỏ không được học, không có người dạy, đến tuổi thanh niên cũng không được học, hiện tại học đã quá muộn rồi, nhưng mà không thể không học, nếu không học thì thấy đều là tội nghiệp, khởi tâm động niệm, lời nói việc làm đều là tạo nghiệp, vậy thì làm sao được! Cho nên không thể không học.

Hôm nay thật sự mà nói, tôi không sợ đắc tội với người khác, tuy tôi nói những lời này không dễ nghe nhưng lại có lợi ích với mọi người. Năm xưa khi tôi cầu học, lão cư sĩ Lý Bình Nam là thầy của tôi, lúc tôi học với thầy, tôi chỉ mới 31-32 tuổi, thầy đã 71-72 rồi. Thầy dạy chúng tôi đều rất hàm súc, thầy nhiều lần nói với tôi, dạy người chưa đến 20 tuổi thì có thể nghiêm khắc dạy dỗ, còn 20 tuổi trở lên thì không thể được, hơn 20 tuổi thì dạy bằng cách nào? Phải uyển chuyển khuyên bảo, chỉ nói me mé mà thôi, để họ nghe rồi sẽ giác ngộ. Còn 40 tuổi trở lên thì không dạy được nữa, họ có lỗi gì cũng không được nói ra, họ đã có tuổi, không thể dạy được nữa. Cho nên trước đây khi người lớn tuổi dạy người, bạn nghĩ thử xem, là trước 20 tuổi, còn người 30-40 tuổi thì đều dùng ám thị, tuyệt đối không nói. Hiện nay, đừng nói người 40 tuổi, người 60-70 tuổi dùng ám thị thì họ cũng không hiểu, phải làm thế nào? Phải nói thẳng ra, mà nói thẳng thì đắc tội với người, nhưng không nói không được, vì quá khứ họ không được học. Người khác ám thị cho tôi thì tôi hiểu.

Do đây có thể biết, bất luận là thế pháp hay Phật pháp, nói đến việc học là phải học từ nhỏ. Lúc còn trẻ thất học, đến trung niên không gặp được thiện tri thức, sau 40 tuổi là tuổi xế chiều rồi, “đời người 70 xưa nay hiếm”, có bao nhiêu người chưa đến 60 đã qua đời? Nếu như các bạn lưu ý một chút thì sẽ hiểu rõ. Mỗi ngày bạn xem các cáo phó đăng trên báo, những người qua đời đó là bao nhiêu tuổi, bạn làm thống kê thì sẽ biết thôi. Cho nên 40 tuổi trở đi là đã già rồi, tuổi già cầu học thì nhất định phải tự động tự giác, chân thật giác ngộ quay đầu, gặp được thiện tri thức thì người ta thấy được tâm kiên thành của bạn. Ấn Tổ có nói “một phần thành kính thì dạy một phần, hai phần thành kính thì dạy hai phần”, ngôn ngữ dạy học đều có chừng mực.

Dạy học trong thế gian pháp và Phật pháp, nói đến sau cùng thì chính là chân thành, tâm yêu thương. Cho nên nhà Phật thường nói “từ bi làm gốc, phương tiện làm cửa”, đây là tâm từ bi chân thành, một mảng từ bi, từ bi hết thấy. Mỗi

niệm vì hết thấy chúng sanh, tâm này chính là tâm Bồ-đề; mỗi việc vì hết thấy chúng sanh, đây chính là hạnh Bồ-tát. Nhất định không được khinh thường một chúng sanh nào, nếu kết oán thù với một chúng sanh nào thì rắc rối về sau không bao giờ dứt. Tôi nghe cư sĩ Đỗ nói với tôi, em trai của ông xem thường quý thân, kết quả là bị quý thân đánh cho một trận, đánh đến bị thương phải vào bệnh viện. Tôi từ chỗ này mà tỉnh ngộ ra, kiếp nạn hiện nay trên thế gian vì sao lại nghiêm trọng như vậy? Là do chúng ta xem thường quý thân, lúc nào cũng nói đây này là mê tín, nhưng họ thật sự tồn tại. Khi vận khí của chúng ta còn thịnh, họ không dám đến gây rối; vận khí của chúng ta suy rồi thì họ liền đến. Cho nên, khi bạn đang ở lúc vận may thì quý thân cũng nhường bạn ba phần, cũng sẽ tránh né bạn; nhưng khi bạn vận khí không tốt thì họ sẽ tìm đến gây rắc rối cho bạn.

Cho nên tôi liền liên tưởng đến, đây là tôi đã nói qua rất nhiều lần, có đồng tu khuyên tôi nên công khai nói cho đại chúng biết, nhắc nhở mọi người. Động đất lớn ở Đài Loan nhất định có liên quan mật thiết đến những oan quý này. Tôi nhớ đến lão cư sĩ Chu Kính Trụ, nhiều năm trước ông đã kể cho tôi nghe một câu chuyện. Lúc đó tôi vừa mới học Phật, năm đó tôi 26 tuổi, lúc đó lão cư sĩ đã gần 70 tuổi rồi. Ông nói với tôi, vào năm cuối niên hiệu Tuyên Thống, ở quê hương của ông, ông là người Ôn Châu, Chiết Giang, ông sống dưới thôn quê. Bên cạnh thôn ông, cách đó không xa có một thôn trang. Trong thôn đó có một vị cử nhân, là người đọc sách thi đậu cử nhân, đời sống trong gia đình cũng tạm ổn, mặc dù ông đã thi đậu nhưng không ra làm quan, ông rất hiếu thuận cha mẹ. Vị cử nhân này một hôm ngủ trưa đã nằm mộng, mộng thấy có người dắt ngựa đến, phương tiện giao thông thời đó thì đi ngựa là tốt nhất. Người đó gửi cho ông một thiệp mời, phía trên ghi tên của ông, đến gõ cửa nhà ông. Ông ra mở cửa, thấy có người cầm thiệp mời ông, ông hỏi: “Người nào mời tôi vậy?” Người đó nói: “Đại tướng quân nhà chúng tôi mời ông.” Ông nói: “Tôi trước giờ không quen đại tướng quân nào? Bạn bè trong trường lớp cũng không có qua lại với vị võ tướng nào, quan văn quan võ tôi chưa từng tiếp xúc qua, chắc là ông gửi nhầm người rồi!” Người kia bảo: “Trên thiệp này có phải đúng tên ông hay không?” Ông nói: “Đúng là tên tôi, không sai, nhưng cũng có thể có người cùng tên cùng họ.” Người kia bảo: “Vậy không sao cả, nếu đã đúng tên thì mời ông lên ngựa.” Sau khi lên ngựa, ông cảm thấy con ngựa này không chạy trên đất, mà hình như đang bay trên không.

Không bao lâu sau thì tới nơi, ông nhìn thấy một cung điện nguy nga tráng lệ, có rất nhiều người đang ở đó nói chuyện, đang ở đó bàn tán. Ông liền đến nghe ngóng xem tướng quân đó là người nào, người ta nói với ông đó là Nhạc Phi, ông

liền nghĩ, nếu là Nhạc Phi thì chẳng phải mình đã chết rồi sao? Nhạc Phi là người thời nhà Tống. Nhạc Phi đến tìm mình, vậy là mình đã chết rồi sao? Như vậy không được! Mình trên còn có cha mẹ, còn có cha mẹ già, dưới còn có vợ con, như vậy sao được? Một lúc sau Nhạc Phi bước đến, triệu tập mọi người đến họp, mời ông làm thư ký, mời vị cử nhân này làm thư ký. Bàn về chuyện gì? Bàn chuyện Bắc phạt, đi đánh quân Kim, đi làm việc này. Khi ông nhìn thấy Nhạc Phi thì trong lòng nghĩ, sớm muộn gì mình cũng phải chết, nếu chết mà có thể làm việc cho Nhạc Phi thì cũng rất vinh dự, cho nên ông đã hạ quyết tâm đồng ý đi theo vị anh hùng dân tộc này. Ông nói với Nhạc Phi: “Trong nhà tôi còn có cha mẹ, còn có vợ, còn có con nhỏ, tôi phải dặn dò họ.” Nhạc Phi đồng ý và nói: “Ta sẽ tiễn ông về, đợi đến ngày chúng ta xuất quân, ta lại đến mời ông, ta sẽ phái người đến mời ông, đại khái là khoảng 4 tháng nữa, 4 tháng sau ta sẽ mời ông, ông hãy về nhà lo hậu sự đi”, rồi tiễn ông ấy trở về.

Về tới nhà thì ông ấy tỉnh mộng, sau khi tỉnh mộng ông cảm thấy cảnh giới này quá rõ ràng, không giống như đang nằm mộng. Ông đã kể cho cha mẹ nghe về việc này, cha mẹ ông nói: “Đây chỉ là nằm mộng thôi, sao có thể xem thành thật được?” Nhưng mà bản thân ông không xem việc này là mộng, ông bắt đầu chuẩn bị tất cả những việc hậu sự trong nhà. Đến ngày ước định, quả nhiên không sai, ông rất rõ ràng, đến ngày ước định đó ông đều thông báo cho người thân bạn bè biết. Lão cư sĩ Chu Kính Trụ năm đó mới mười mấy tuổi, ông nói hồi đó ông tầm 15-16 tuổi, ông cũng đến xem cảnh náo nhiệt, ông thấy một người vẫn sống khỏe mạnh, vì sao mà chết vậy? Người đó cũng không bị bệnh. Ngày hôm đó ông ấy triệu tập thân thích bằng hữu đến nhà để từ biệt mọi người, mọi người thì đến tiễn ông. Sau khi ăn cơm xong thì ông nói lời từ biệt với mọi người là ông sắp đi rồi, ông quay về phòng của mình, lúc đó cửa phòng vẫn đang mở, mọi người đều có thể nhìn thấy, ông nằm ở trên giường. Cha mẹ của ông ở bên cạnh giường rất đau lòng, hết sức đau đớn. Không lâu sau đó, ông nói: “Người đến đón con đã đến rồi! Đang đứng ở cửa.” Cha của ông liền mắng lớn, ông chỉ có một đứa con duy nhất mà lại bắt nó đi phục dịch, nên ông không cam tâm! Sau cùng ông đã khuyên cha của ông rằng: “Có thể được đi theo Nhạc Phi cũng là điều vô cùng vinh hạnh.” Cha của ông đành cắn răng mà nói: “Được rồi! Vậy con đi đi!”, ông liền tắt thở, lập tức liền tắt thở. Lúc đó mọi người đều tận mắt chứng kiến.

Nửa năm sau đó, cuộc khởi nghĩa Vũ Xương ngày 10 tháng 10 năm Tân Hợi thành công. Cho nên lão cư sĩ nói, ở trên dương gian chưa bắt đầu biến động mà quỷ ở dưới âm phủ đã đi đánh trận trước rồi, đã đi chinh phạt rồi. Câu chuyện

này tuyệt đối không phải do lão cư sĩ Chu Kính Trụ bịa ra, không phải bịa đặt. Năm đó tôi mới học Phật, lão cư sĩ kể cho tôi nghe những câu chuyện này, kể được rất nhiều, người thật việc thật. Bạn thấy đó, oán khí của Nhạc Phi hơn 1.000 năm vẫn chưa tiêu mất, ông vẫn làm quỷ vương trong cõi nạ quỷ. Người học Phật chúng ta sau khi nghe xong thì biết ý niệm này của Nhạc Phi là sai rồi, nếu oán khí này của ông tiêu trừ thì ông sẽ sanh thiên. Ông yêu dân yêu nước, tận trung báo quốc, công đức này nhất định sanh lên trời, không đến nỗi đọa lạc vào cõi quỷ thần, chỉ vì ông không thể buông xuống được ý niệm.

Trong Phật pháp, quý vị thường đọc kinh Từ Bi Tam-muội Thủy Sám, bạn thấy oan gia đó của quốc sư Ngô Đạt, trong mấy trăm năm đã chuyển kiếp mười lần rồi nhưng oan thân trái chủ vẫn thường xuyên ở đó đợi cơ hội, nhất quyết không bỏ qua. Cho nên, cổ đức dạy chúng ta “oan gia nên giải không nên kết”, bạn kết oán thù này rồi, bất luận hữu ý hay vô ý đều rất dễ kết oán, nhưng để hóa giải oán kết thì không dễ dàng, không đơn giản, oan oan tương báo không bao giờ dứt. Không thể đắc tội với người, cũng không thể đắc tội với quỷ thần; không những không thể đắc tội với quỷ thần, mà quý vị đồng tu cũng không thể đắc tội với động vật, chúng đều là người chuyển kiếp. Nếu bạn ức hiếp chúng, tâm báo thù đó của chúng, ý niệm báo thù của chúng vĩnh viễn tồn tại, do đó trên đường Bồ-đề có rất nhiều ma chướng. Ma chướng từ đâu đến? Đều là do chúng ta đời đời kiếp kiếp đã đắc tội với tất cả chúng sanh nên tạo thành ma chướng. Sau khi giác ngộ thì phải dùng tâm chân thành, tâm từ bi mà đối đãi tốt với tất cả chúng sanh. Bồ-tát Phổ Hiền dạy chúng ta lễ kính, xưng tán, cúng dường, cúng dường chính là phục vụ cho chúng sanh, phục vụ vô tư, phục vụ vô điều kiện thì mới có thể khiến cho oan thân trái chủ nhiều đời nhiều kiếp nhìn thấy bạn mà tâm bình trở lại, tâm bình khí hòa thì sẽ không gây phiền phức cho bạn nữa, đạo lý này phải hiểu. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.